

nebyla uzavřena současně s kupní smlouvou a s podmínkou, že dovo-
latelé koupí od žalované regály a zboží, že tato je s hlediska Šu 18 zá-
kona ze dne 27. dubna 1922, čís. 130 sb. z. a n. platná. Dovolací soud
má především za to, že, i kdyby bylo lze považovati kupní smlouvu
stran rozepře s hlediska Šu 18 (20) zákona ze dne 27. dubna 1922, čís.
130 sb. z. a n. za neplatnou, tato neplatnost netýkala by se také smlouvy
nájemní, neboť to z oněch předpisů neplyne. Jinak slušelo uvážiti, že
účelem těchto předpisů jest čeliti bytové lichvě a zameziti, by dosavad-
ním uživatelem bytu nebyla vykořisťována bytová tíseň jiného. Tomu
není tak v tomto případě. Když strany uzavřely dvě samostatné smlouvy,
nejprve nájemní, a potom ohledně zařízení krámu a zboží v něm jsoucího
kupní smlouvu, nelze v tom na straně žalované spatřovati vykořisťování
bytové tísně. Byla-li nájemní smlouva uzavřena dříve, a pak teprve ná-
sledovala kupní smlouva, nelze mluvit o postoupení krámu pod pod-
mínkou, že nájemník koupí zařízení bytu. Také není předpokladu pro
úsudek, že se žalované kupní smlouvou dostalo nějakých majetkových
hodnot nezaslouženě a neprávem, že tímto prodejem těžila z bytové tísně
dovolatelů. Když tito již měli pronajaty místnosti a pak teprve koupili
zařízení krámu a zboží, je zřejmo, že již nešlo o kořistění z jejich bytové
tísně, vždyť po uzavření nájemní smlouvy byli již chráněni zákonem,
nýbrž šlo o přenechání obchodu se zařízením a se zbožím, tedy o smlouvu
za normálních a také již i nynějších dob obvyklou a běžnou, poskytující
dovolatelům jako kupujícím při uzavření této smlouvy jistě jimi oceňo-
vané výhody. Z oněch předpisů nelze ani odvoditi, že zákonodárce jimi
zamýšlel zakázati všechny smlouvy, jimiž nový nájemník má převzítí od
dosavadního uživatele krámu, jímž v tomto případě byla žalovaná jako
spolumajitelka domu, zařízení a zásoby zboží, zejména když žalovaná
přestávala provozovati svůj živnostenský podnik. To by se jednak ne-
srovnávalo s vůdčí myšlenkou zákona, jmenovitě s ochranou nájemníka
před jeho vykořisťováním bytovou lichvou, jednak by to po případě
i stížilo začátečníkům, by se uchytili s obchodem nebo mohli nějaký už
obchod převzítí. Za vykořisťování nemohla by býti považována ani
okolnost, i kdyby byla bývala prokázána, že žalovaná před splněním
kupní smlouvy, totiž před úplným zaplacením tržní ceny nechtěla po-
depsati nájemní smlouvu a nechtěla dovolatele pustiti do bytu, neboť
tím se obě dvě samostatně uzavřené smlouvy — nájemní a kupní —
nestaly smlouvou jedinou a dovolatelům nebylo tímto jednáním žalo-
vané vzato právo, by se nedomáhali zákonitým způsobem splnění ná-
jemní smlouvy.

Čís. 4742.

Jde o případ Šu 7, nikoliv Šu 8 ex. ř., bylo-li umluveno vydání auto-
mobilu opraveného a schopného k jízdě po provedení zkušební jízdy,
proti současnému zaplacení kupní ceny.

(Rozh. ze dne 26. února 1925, R I 122/25.)

Vykonatelným smírem ze dne 27. června 1924 zavázal se žalovaný Mojmir M. vydati žalobci Karlu B-ovi opravený, jízdy úplně schopný osobní automobil, který byl předmětem sporu, do 11. července 1924 po provedené zkušební jízdě pod exekucí proti současnému zaplacení 7.000 Kč. Poněvadž žalovaný Mojmir M. přes několikeré vyzvání závazku nesplnil, navrhl žalobce Karel B. povolení exekuce k vydobytí nároku z tohoto smíru odnětím auta žalovanému Mojmiru M-ovi a vydání téhož jemu (žalobci) prohlásiv zároveň, že je ochoten, bude-li auto odpovídati podmínkám, ve smíru uvedeným, vyplatiti žalovanému po provedené zkušební jízdě 7.000 Kč, po případě složí peníz ten do soudního uschování. Exekuce byla usnesením ze dne 26. srpna 1924 povolena, auto žalovanému Mojmiru M-ovi odebráno a odevzdáno žalobci Karlu B-ovi, který však odepřel vyplatiti 7.000 Kč z důvodu, že prý podmínkám smíru nebylo vyhověno. Mojmir M. vedl na to proti Karlu B-ovi exekuci na svršky ku vydobytí oněch 7.000 Kč. Soud prvního stálice exekuci povolil, rekursní soud exekuční návrh zamítl. Důvody: Platební povinnost Karla B-a byla dle obsahu smíru odvislou od toho, že žalovaný Mojmir M. auto opraví tak, aby bylo jízdy úplně schopno, a že to zkušební jízdou bude na jisto postaveno. Vymáhá-li nyní Mojmir M. zaplacení 7.000 Kč, musel by splnění těchto podmínek se své strany a tím splatnost vymáhané pohledávky prokázati listinami v §u 7 ex. ř. uvedenými a, kdyby mu to nebylo možno, vymoci si dle §u 10 ex. ř. rozsudek na uznání, že podmínkám smíru bylo vyhověno. Toho však vymáhající strana v exekučním návrhu ani netvrdila, tím méně prokázala, a neměla proto exekuce býti povolena.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolacímu rekursu.

Důvody:

Kdyby bylo správným tvrzení dovolacího rekursu, že podle vykonatelného soudního smíru »vymáhající strana jest povinna vydati auto proti současnému zaplacení 7.000 Kč«, bylo by ovšem schváliti jeho názor, že by šlo o plnění z ruky do ruky, a že by povolení exekuce k vydobytí 7.000 Kč nebylo závislé na důkazu, že auto bylo již vydáno (§ 8 ex. ř.). Ale vymáhající strana neuvádí smír doslovně, vynechávajíc právě to nejdůležitější, totiž, že její právní předchůdce Mojmir M. se zavázal pod exekucí vydati opravený a jízdy úplně schopný osobní automobil po provedené zkušební jízdě, proti současnému zaplacení 7.000 Kč. Tedy zaplacení oné částky bylo podmíněno vydáním automobilu určitých vlastností po předcházejícím jeho vyzkoušení, nebo-li podle slov §u 7, odstavec druhý ex. ř. byla vykonatelnost nároku na zaplacení 7.000 Kč učiněna v exekučním titulu výslovně závislou na dostavení se určité skutečnosti, totiž na předcházejícím vzájemném plnění oprávněného. Povinná strana nezavázala se jen zaplatiti 7.000 Kč, aniž zaplatiti je jen proti vydání automobilu vůbec, nýbrž pod podmínkou, že automobil bude opraven, jízdy úplně schopen a že tato schopnost bude zkušební jízdou zjištěna. Nic z toho vymáhající strana v exekučním návrhu netvrdila, tím méně ovšem listinami veřejnými nebo veřejně ověřenými

dokázala, což bylo její povinností, chtěla-li dosíci plnění druhé strany. Přisvědčiti tedy dlužno rekursnímu soudu, že nejde o případ Šu 8 ex. ř., nýbrž o případ Šu 7 ex. ř. a že pro nedostatek zákonných předpokladů tohoto předpisu nelze toho času exekuci povolit. Odvolává-li se dovolací rekurs na předcházející rozhodnutí téhož rekursního soudu, týkající se povolení exekuce druhé straně k vynucení vydání automobilu, zapomíná, že povinnost vydati automobil nebyla závislou na předcházejícím zaplacení 7.000 Kč, takže v opačném případě měla se věc jinak.

Čís. 4743.

Rekurs do výroku rozsudku o útratách nemá odkladného účinku.

(Rozh. ze dne 26. února 1925, R I 138/25.)

Soud první stolice povolil exekuci pro útraty, ač dlužník napadl rekurem rozsudkový výrok o útratách. Rekursní soud zamítl exekuční návrh.

Nejvyšší soud obnovil usnesení prvního soudu.

Důvody:

Podle Šu 55 c. ř. s. lze rozhodnutí o útratách, obsažené v rozsudku procesního soudu první stolice (§ 528 c. ř. s.) bez současného napadení rozhodnutí ve věci hlavní napadnouti toliko rekurem. Podle Šu 514 c. ř. s. je proti usnesení dopuštěn opravný prostředek rekursu. Dlužno proto z ustanovení Šu 55 c. ř. s. souditi, že civilní soudní řád i rozhodnutí o útratách, obsažená v rozsudku, pokládá za usnesení, a nelze proto pochybovati o tom, že ustanovení Šu 524 odstavec první c. ř. s., podle něhož rekurs, až na některé výjimky, o které tu nejde, nemá odkladacího účinku ohledně provedení napadeného usnesení a jeho vykonatelnosti, platí i pro rekursy podle Šu 55 c. ř. s. do rozhodnutí o útratách v rozsudku (viz kniha judikátů bývalého nejvyššího soudu ve Vídni čís. 207 úř. sb. čís. 1536). Jelikož nebylo ani tvrzeno ani ze spisů nelyne, že podle Šu 524 odstavec druhý c. ř. s. bylo zařízeno prozatímné stavení výkonu, byla navržená exekuce prvním soudem povolena právem.

Čís. 4744.

W-konto.

Tím, že tuzemská banka, prodávši cenné papíry na vídeňské burse a nesdělivši komitentovi jména kupitelova, mu oznámila, že výtěžek prodeje připsala mu k dobru na účtu vídeňských korun, kdežto pro tuzemské obchody bude veden účet v Kč, dala na jevo, že se nepokládá za samokupitelku.

Použití práva dle odstavce třetího čl. 376 obch. zák. není sice vázáno určitou lhůtou, jest však na komitentu, jenž obdržel od komisionáře vyúčtování o provedeném příkazu, z něhož jest patrné, že, ač nepojme-